התודה היתה באה פרק שמיני מנחות עח.

אמר רב יצחק בר אבדימי תהיינה בתיב. פירוש יו"ד יתירא דריש דמשמע אתכליא קאי שדלגנו לעיל שכל שאתה מביא ממקום אחר כזה דאי אתכליא הלחם קאי לא מצי למכתב יו"ד דהא שתים שני עשרונים כתיב ופריך ואימא עשרה קפיזי ומשני אמר רבא בעשרונות דבר הכתוב פי' כדדרשי' מה כאן עשרון לחלה ונקונעו' כתב בספר מוגה שלו לא גרסי' קפיזי אמר רבא וה"ג אמר רב יצחק תהיינה עשרה דבר הכתוב וי"ם דלא כתיב כהו כלל י' עשרונות דיבר הכתוב וגרסי' אמר רב יצחק כר אבדימי תהיינה כתיב ותו לא פי' דמשמע דאתא למעוטי ולמימר אלו דוקא שני עשרונים ואין אללו שני עשרונים ומיהו קשה כיון דאי לא כתיב תהיינה לא היימי יודע לענין מה אמר הכתוב כל שאתה מביא ממקום אחר מה לי לענין שיהא עשרון לחלה כנסאתי הלחם והוי להו י' עשרונות דמה נפקא לי' אימא עשרון לחלות משום תרומה לו לענין למימר דמה אלו שני עשרונים אף להלן שני עשרונים ש"ד חלות אם כן הנתת דכתיב תהיינה מה לאלת דדרשת למימר אלו דוקא שני עשרונים אימא אלו דוקא ד' (כ' עשרונים) עשרון לחלה ולגירסת הקונטר' נמי קשה דיו"ד לא מייתא לדרשא דכתו שיאמר מתעשה לשון יחיד מעשיה לשון רבים כמו כן יאמר מתהיה תהיינה כשני יודין יו"ד אחת של עיקר ויו"ד אחת של שיומש [1] ועוד אי מיו"ד לפינן [2] עשר חלות למה לן ג"ם דתרומת מעשר הא כיון דאמר רחמנא אחד מכל קרבן ודרשינן (לעיל דף עז.) אחד שלא יעול פרוסה ולמדנו עשרון לחלה

על כרחין אחד מי' עולל:

היימנו ודבר אחר. פי' בקונטו' כלומר כין מה שכתב נעוסו בין מה שלמד מדבר אחר נפקא ליה דעשר עשרונות הוא דכדליה כתיב תהיינה [3] דמשמע עשר חלות דהא יה] אתכליא קאי ולהכי גמר יב] [4] אשמי הלחם דעשרון הוא ויכול לחזור ולגמר על המלה דעשר עשרונות הוא ויכיר דמי כיקם גמור כגון אי לאו הוה כתיב כתודה עשר ב] לגמרי וכשהי הלחם הוו עשרה עשרונות וילפי מהדדי הוה לה דיקם גמור ופי' זה יתיישב לפי גירסת הלעיל אבל לאידך גירסת הלא דרשינן יו"ד דתהיינה לא יתכן ונכוף לאיהו מקומן (זבחים מז.) פי' בקונטו' דתהיינה הימנו מה אתו למדין מתרומת מעשר בג"ם מנין הלחם דדבר הלמד בג"ם תביא כתודה בנעוסיה משום דקרי' דבר הלמד בג"ם מחד ומלמד כיקם עיי"ש כך אנו יודעים שים י' עשרונות כדילפינן מהיקשא דשתי הלחם דהוי עשרון לחלה ועוד יש לפרש משום דתרומת מעשר מילין הוא תשיב כמתנה חייא אמר שלם כדמסיק בגלא עבד עבודה כשהוא דדיוטו דאיכא אחת למנוטו לעבודת כהן גדול. מר בר נעוסייהו: **אחת** להמשחו לחביתים יאחת לחינוכו לעבודת כהן גדול. מר בר חייא אמר שלם כדמסיק בגלא עבד עבודה כשהוא דדיוטו דאיכא אחת למנוטו לעבודת כהן הדיוט ואחת לחינוכו לעבודת כ"ג ואחת לחביתין ויש מפרשים בגון שעמד ביום הכיפורים ג) דאיכא עבודת יום הכיפורים בכהן גדול ולא מילתא היא דהא קרבן יחיד אין קרב ביום הכיפורים ובפרק קמא דיומא (דף יב.) בעי אם תיבע פסול בכהן גדול במה מתמכין אם השני ביום הכפורים: **אין** בבולל אלא מה שבפרט. בכל מקום שים כלל ופרט רגיל דבינו שמוזל לפרט ולפעמים לחמרא למכתב הכלל אלא נדבה דבר הדומה לפרט וכן מוכיח כאן דאי לאו דהוה כלל ופרט משמע הכא דהוה ילפינן דבוהה מלחמי תודה:

ולא

עין משפט
נר מצוה

י א מיי' פ"ט מהל' מעה"ק הלכה כה:
יא ב מיי' פ"ה מהל' כלי המקדש הלכה ח:

תורה אור השלם

1. על חלת לחם חמץ יקריב קרבנו על זבח תודת שלמיו: ויקרא ז יג
2. ומקל המצות אשר לפני יי לקח חלת מצה אחת וחלת לחם שמן אחת ורקיק אחד וישם על החלבים ועל שוק הימין:
ויקרא ח כו
3. זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו ליי ביום המשח אותו עשירית האפה סלת מנחה תמיד מחציתה בבקר ומחציתה בערב:
ויקרא ו יג

שיטה מקובצת

א) ורקיקין ורבוהה: ב) כמצה שבתודה: ג) ירושלמיות: ד) מאי נידו לאו רבוהה: ה) לבניי מיום: ו) רבוהה אף חינוכו רבוהה. ז"ה חינוך דבניו הדיוטים רבוהה ומילואים יום חינוך הוי וקשה איך מדמה חינוך דדיוטות דהוי כליל [למילואים] שהיתה נאכלת ועוד דא"כ דריש יכול כשם שאהרן כרבוהה כך בניו ברבוהה ת"ל זאת אהרן ברבוהה ולא בניו ברבוהה [ומאי פריך] וכי מה למדני הא צריך למכתב לפרוש אהרן בפני עצמו ובניו בפני עצמן כדאמרינן בסוף פ' החכלת. נראה לפרש [וכי] מה למדנו לבניו כלומר: [ס"א מדכתיב זה קרבן אהרן ובניו משמע דתחתנכו אהרן ובניו ביחד והיינן מצינו זה אלא מקיש כי אלא ש"מ דמייריי בחינוך של מילואים דאז נתחנכו כולן יחד זה לכהן הגדול וזה לכהן הדיוט ומה חינוכו של אהרן ברבוהה כך ואינו ממש כשל אהרן דאילו של אהרן היה כולו כליל ושל בניו היו נאכלות] הוי ליה למכתב זה קרבן ביום המשח אותו ובניו פירוש שמעינן אהרן בפני עצמו ובניו בפני עצמן ולפה כתב אהרן ובניו אלא כי אף חינוכו של מילואים היתה רבוהה ולא של דורות וגם לא היתה כליל. כך נראה לפורש שיחה". גליון. פה לפרנו לבניו מיום המשחו דמשמע דבא קרא ללמד על בניו וקרא לא מיירי אלא במשיחה דכתי' אלא מקיש כי': ז) מר בר חייא אמר שלש: ח) שבתודה כו': ט) תנא של מצות: י) אי אתיא תודה כדמסיקינא לחלם: יא) ורבוהה דהיינו חלות הס"ד ומה"ד שמן לאו: יב) המשחו כלומר מה (חייביין) חיובת כלים נמחק: יג) להמשחו דכהן הגדול ומשחו היינו הביתין דבה משחו דכהן הגדול היינו רבוהה דכתיב מרבכת תביאנה אף חינוכו דכהן הדיוט דבניו הדיוטים רבוהה [וחינוכו כו']: יד) הדיוט מביא [חביתין ביום] וחיובת היינו רבוהה נמחק: טו) [רבוהה ולחמץ לא היה כו' כיון דבמדבר: טז) לרבוהה דלא כתיב: יז) גליון כתבו בתוס' ועוד אי מיהד ילפינן עשר חלות למה לן ג"ם דתרומת מעשר ר"ש דג"ם למעצה אצטרין דתהיינה לא מרבינא רק הני דאמרן דומיא דשהי הלחם דהן חמץ ר"מ מיהד דתהיינה בא לומר דדרשינן עשרון לחלה כן ההיקש דהני דמגו"ש דתרומה נפקא לן עשר מכל מקום הוי אמינא פחות מעשרון: יח) דהא אתכיאנו: יט) נמרי משתי הלחם: כ) עשר כלל ובשתי:

מסורת הש"ס

א) [זבחים מט: וש"נ], ב) שם מ. יומא מ. ג) לעיל יט. מ. עו., ד) נ"ל דהלי דנמרינן תמץ עצמו משתי הלחם כו'. נ"ק. ה) נ"ל ברש"ל. ו) נ"ל ולא מהיקש ותחר ומלמד תמץ מן המלה ר' עשרונים ולא מיתי כו'. נ"ק. ז) רש"ל מ"ז. ח) נ"ל דנעשרה קנין הן ששה עשרונות לג' מינין שהן ג' עשרונות לכל מין דכיון דעשרה עשרונות הוי לג' מינין נמלא לג' מינין כו' נ"ק. ט) ס"ל נ"ב דס"ל כמו כפנים ואין נתחוק. י) לענין דבוכה דהכן הדיוט מביא חביתין ביום חיטטי לעבודה וכ"נ בכל יום ותעיטו הוא המילואים שלו אלמא דמילואים הוי רבוכה אף אלות לחם שמן כו' עד מ"ר ד"ל אמ"כ ד"ה שלמיו ד"ה רקיק עד נמשח שיין למטה אחר ד"ה הלם כו' אחר כ"ב פפא כו' לחם מיר הס"ד ואח"כ ד"ה חלות ורקיקין פרט. דרקיק ותלות חד הוא אלא שה נכלל חד נמשח והסמ"ק ומ"ל. נ"ק. כ) (ויקרא ז). ל) זבחים מט:. מ) דף עז:. נ) שם. ס) מכדבר ו. ע) דף עז:. פ) מכדבר ו. צ) ויקרא ז. ק) נ"ל דאיסמא שבר חלות כו'. ר) נ"ל מ"ז. ש) נ"ל עשר עשרונות לחם לג' כו'. נ"ק. ת) נ"ל ומשמע. נ"ק. א) נ"ל מנחות. נ"ק. ב) נ"ל דשיקר עבודות. נ"ק.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה תחר וכו' עשרונים דכנגד כ"ל ותיבת כמחמץ נמחק: (ב) ד"ה חיטטו וכו' אבל הכא שהחמץ מלמד על המלה מה שהוא אינו לומר: (ג) ד"ה המילואים וכו' כי' כו' הס"ד ומה"ד מ"ש בזדורות שפי' יודע וכו' נמלא לשני יודות מיירייהו הן עשרה הן ששה עשרונות דעשרה קנין הן ששה עשרונות פי שנים ממדות איפה שהן ששה עשרונות דכיון דעשרה עשרון הוי לחמצה לג' יודות הן ששה עשרונות וכו' שלישי עשרון: **גמ' מה"מ.** דהמילואים היו כאות חלות ורקיקין ורבוכה יא) היינו חלות כשמן: **לאו היינו רבוכה.** אלמא לאיתי נהו רבוכה: **אנפא דמשחא.** חמיצת עיסה עבה שטיגנה כשמן. ע"ש אנפא דמשחא שמן קרום ענול כמו לחם וכיינו לחם מ"ר ל"ל. ולא רבוכה ממש: **וכי מה למדנו לבניו מיום המשחו.** [ב] כלום חיינן בניו בכגול משיחת אביהם: **מקיש חינוכו.** [ג] (היינו רבוכה) וחינוכו הוא המילואים שלו אלמא דמילואים הוי רבוכה דכהן הדיוט יד] מביא חביתין [היינו רבוכה] ביום חינוכו לעבודה וכהן גדול בכל יום: **לא.** חלות לחם שמן נמי דהוי רבוכה: **המקרב לעבודה.** תמילה לאחר שנמשח: **אחד למשחו.** שנמשח לכהן גדול: **ואחד לחינוכו.** בכגול שנמשחך היום לעבודת כהן (גדול): **הא דלא עבד עבודה מעולם כשהיה הדיוט.** מביא שלמה אחת לחינוך תמילת עבודה ואחת לחינוכו שנמשכה לכהן גדול ואחת למשחו. מ"ר ז"ל: רקיק וחלות חד הוא אלא שה נכלל וזה נמשח: **שלמיו.** על זבח תודת שלמיו דלא הוה צריך שהרי כבר נלמד כ) ואת תודת זבח שלמיו ואם על תודה: **לרבות שלמי נזיר לי' קנין ירושלמיות.** שהן ג' יודות של מלה שבתודה שלא היה בנזיר אלא חלות ורקיקין: **ולרביעית שמן.** לפי שבתודה היה מיר לוג שמן אלא לחלות ורקיקין ואלו לרבוכה (ד) [ב] לאחר כו' שמן אלא לחלות ורקיקין ואלו לרבוכה (ד) [ב] לאחר כו' שמן וכיון שבנזיר אין בו רבוכה דיו לרביעית: **יכול לכל מה שאמור בענין.** הואיל והוקשו שלמי נזיר למלה של תודה יכול יוקשו לכל ג' מינין שבמלה ת"ל חלות: **מאי אלמודא.** היכי מעטבו אינו בנזירות כדמפרש חלות ורקיקין ואין בה רבוכה: **אמר רב אפא דבר שנאמר בו מצות.** כתודה דהייני חלות ורקיקין דכתיב (ויקרא ז) חלות מצות בלולות בשמן ורקיקי מצות בלולים בשמן המלות המלמדות כנזיר אבל ברבוכה [ב] דאין כתב בהן מצות לא הוקשו לחם נזיר:

אמר רב יצחק בר אבדימי תהיינה כתיב אימא עשרה קפיזי אמר רבא בעשרונות דבר הכתוב למדנו עשרה לחמץ עשרה למצה מנין ת"ל [1] על חלות לחם חמץ בנגד חמץ הבא מצה [2] וכי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש הימנו ודבר אחר הוא וכל הימנו ודבר אחר לא הוי היקש הניחא [3] למאן דאמר לא הוי היקש אלא למ"ד הוי היקש מאי איכא למימר תביאו רבויא היא: **מתני'** המילואים היו באין במצה שבתודה חלות ורקיקין [4] ורבוכה [5] נזירות היתה באה שתי ידות כמצה [6] של תודה חלות ורקיקין ואין בה רבוכה נמצא עשרה קבין [7] ירושלמית שהן ששה עשרונות ועודין: **גמ'** מנא ה"מ אמר רב חסדא אמר רב חמא בר גוריא דאמר קרא [8] ומסל המצות אשר לפני ה' לקח חלת מצה אחת וחלת לחם שמן אחת ורקיק אחד בשלמא חלות חלות רקיק רקיק שמן מאי [9] נינהו לאו רבוכה מתקיף לה רב אויא אימא אנתא דמשחא אלא כדדרש רב נחמן בר רב חסדא משמיה דרבי טבלא [10] זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לה' ביום המשח אותו וכי מה למדנו לבניו [11] ביום המשחו אלא מקיש חינוכו להמשחו מה המשחו רבוכה [12] אף חינוכו רבוכה אמר רב חסדא [13] כהן גדול המתקרב לעבודה צריך שתי עשרונות האיפה אחת להמשחו ואחת לחינוכו מר בר [14] רב אשי אמר שלש ולא פליגי הא דעבד עבודה כשהוא כהן הדיוט הא דלא עבד עבודה כשהוא כהן הדיוט: נזירות היתה באה שתי ידות כמצה שבתודה [15]: [16] תנו רבנן [17] שלמיו לרבות שלמי נזיר לעשרת קבין ירושלמיות ולרביעית שמן יכול לכל מה שאמור בענין ת"ל מצות מאי תלמודא אמר רב פפא דבר שנאמר בו מצות לאפוקי רבוכה דלא נאמר בו מצות דבי רבי ישמעאל תנא [18] מצות כלל חלות ורקיקין פרט כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט חלות ורקיקין אין מידי אחרינא לא:

מתני'

פסיינה. כתרי יו"ד [דחד] יו"ד יתירא: **עשרה קפיזה.** דעשר עשרונות דכר הכתוב וכאן אמר מספקא ליה מאי היא. כספר מוגה שלי לא גרסינן קפיזה אמר רבא בעשרונות דבר הכתוב: **וכי דבר הלמד בהיקש.** משאי הלחם. וכסי הקיש. וכסי קי"ל כס' חיסו מקומן ג) כל הכתוב למדו למד מלמד מן מקרשים: **הימנו ודבר אחר.** כלומר כין מה שכתוב בו בנעוסיה כין מה שלמד מדבר אחר נפקא ליה דחמץ עשר עשרונות הוא דכדליה כתיבי עשר חלות כדילפינן לעיל ד) דתרומה אחת מעשרה הלחם ולהכי נמר משאי הלחם דעשרון יהא לכל חלה הרי עשר עשרונות הלכך לאו היקש הוא ויכול לחזור ולגמר על המלה דעשר עשרונות הוא ויכיר דמי כיקם גמור אי לאו הוה כתיב עשר חלות ויכול לחזור ולגמר: **מביאו רביעית היא.** מביאו דאיקיעתא ליה ה) תמוהה ריבוע הוא ולא היקש ולא משאי הלחם נמר אלא כתמן דתודה נופיה כתיב עשרון לחלה דתביאו כתיב כשתי הלחם לא צריך לנופיה אלא לגרסת לחמי תודה לחמי תודה כתיב ולא מיקשא נמר. ויקשא היכי דמי כגון אי לא הוי כתיב בקרא דתביאו עשרון לחלה לחודיה דמשאי הלחם הכוון לחם לחודיה הוא דמשמע דבלחה מרובה שיהא בחלה עשרון אלא יו"ד דתהיינה דמכיון עשר חלות ויש לנמר מן המלה: **מתני' המילואים.** סכיו כימי משה: **היו נאפים כמלה כו'.** וכגמרא מפרש מגלן: **נזירות.** לחמי נזיר כתיב ה) וסל (המלות ותלות מלות שמן וגו') (מלות סולת חלות שמן וגו') ורקיקי מלכן): **שתי ידות.** שני מלכים של מלה שבתודה היו נמזרות כדמפרש חלות ורקיקין ואין בה רבוכה: **נמצא.** נזירות עשרת קבין שהרי כמלה שבתודה היו ע"ו קבין ועוד ליה עשרת קבין שתי ידות לע"ו: **שהן** שתי עשרונות ועודיים הוי שני עלים עשרון לכל מן ולא ועדויים הוי שני עלים עשרון דהכי אמרי' לעיל ו) נכי מלה שבתודה: **גמ' לא** מאי ניהו לאו היינו רבוכה. דמוסיף בו שמן כנגד חלות ורקיקין: **אנפא דמשחא.** עוגה של שמן קרום: **וכי מה למדנו לבניו.** לדורות מיום המשחו לאהרן: **אלא מקיש חינוכו.** להדיוט לדורות: **להמשחו.** כלומר לכהן גדול לאחריתן: **מה המשחו.** לאהרן קרבן חביתין שהוא מקריב כל יום: **רבוכה.** דכהן הדיוט להמשחו הוינו מלואין: ומה המשחו דבניו דבוכה. דכתי' בכהי"ג כמה מתנכין את הבני כיה"כ: **לעבודת קבין ירושלמיות.** דהייני שתי ידות: **ולרביעית שמן.** שבתודה דכתיב בה בת חלי לוג ואותו חלה אלו לרבוכה ואלו לחלות ורקיקין כדאמרי' לקמן בפרק שתי מדות [פט.]. אלמא כשתי ידות שבמלה של תודה דהייני חלות ורקיקין הן כוה כוה אלא כדיעות ובמזרות דהוי בה חלות ורקיקין ולא רבוכה הוי ליה נמי רביעית שמן דהייני שתי ידות כמלה של תודה: **יכול לכל מה שאמור בענין.** שיהו עושין רבוכה: **מ"ל.** כמזר ד) וסל מצות: **לאפוקי רבוכה דלא נאמר בה מצות.** דהא כתוב כתיב ג) חלות מצות ורקיקי מצות ומולת מורבכת חלות בלולות בשמן ואילו מצות לא כתיבי בשמן דכתיב כתיב: **דבי ר' ישמעאל תנא של מצות כו'.** דכתיב כתיב:

מוסף רש"י

שלמיו לרבות שלמי נזיר. למדת לחמי תודה לעשרת קבין ירושלמיות ולאלי ליה שמן ישיחיי כחות עשר: [ועיי"ל עז. בתי"ו].

רבינו גרשום

תהיינה כתיב ר' שניה רבויא. אע"ג דכתיב בשתי הלחם ילוף לתודה דאינו ענין לנעוסו דכתיב שני עשרונים תנהו ענין לתודה: למדנו עשרה לחמץ. דהאי תהיינה בשתי הלחם דחמץ כתיב וילפי לחמץ של תודה: וכי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש. דחמץ עצמו לא כתיב בהדיא אלא בגרינן משתי הלחם מה להלן עשרון לחלה אף כאן נמי חוזר ומלמד דנגד חמץ הבא מצה: א"ל הימנו ודבר אחר הוא. כלומר לא נגרינן ליה לחמץ מדבר אחר משתי הלחם לגמרי דלא נמרי' מיניה אלא עשרון לחלה דכתיב הביאו כל מה שאתה מביא ממקום אחר כזה. וזהו דבר אחר דנמרי' והימנו מחמץ עצמו דכתיב בחמץ תהיינה שתי ידיין. ומחד יוד יליף ומשום הכי לא הוי היקש: אלא למאן דאמר הוי היקש. היכי חזור ומלמד: הביאו רבויא הוא דלא הוה צריך למכתב בבי שתי הלחם והוי כמאן דכתיב הכא לגבי לחמי תודה חביאו שכל מה שאתה ומביאו לפי הכל ולא מדבר אחר לא הוי הקישא: אימא אנתא דמישחא. שמן וקרוש עגול כמין לחם היינו לחם שמן: וכי מה למדנו לבניו מיום המשחו אותו. כלומר מה קרבן חייבין בניו בשביל משיחת אביהן: מקיש חינוכו דכהן הדיוט להמשחו רב"נ להמשחו הוינו מלואין: ומה המשחו דבניו דבוכה. דכתי' מורבכת תביאנה: אף חינוכו דכהן הדיוט דבניו הדיוטין רבוכה. וחינוכו הוינו מלואין שלהן. וכהן הדיוט ביום חינוכו בלבד (במד') [מביא] חביתין

רש"י בת"י

פסיינה. כתרי יו"ד [דחד] יו"ד יתירא: **עשרה קפיזה.** דעשר עשרונות דכר הכתוב וכאן אמר מספקא ליה מאי היא. כספר מוגה שלי לא גרסינן קפיזה אמר רבא בעשרונות דבר הכתוב: **וכי דבר הלמד בהיקש.** משאי הלחם: **חוזר ומלמד.** על המלה דהיקש. וכסי קי"ל כס' חיסו מקומן ג) כל הכתוב למדו למד מלמד מן מקרשים: **הימנו ודבר אחר.** כלומר כין מה שכתוב בו בנעוסיה כין מה שלמד מדבר אחר נפקא ליה דחמץ עשר עשרונות הוא דכדליה כתיבי עשר חלות למדו למד מלמד מן מקרשים יהא לכל חלה הרי עשר עשרונות הלכך לאו היקש הוא ויכול לחזור ולגמר על המלה דעשר עשרונות הוא. ויכיר דמי כיקם גמור אי לא הוי כתיב עשר חלות ויכול לחזור ולגמר: **מביאו רביעית היא.** מביאו דאיקיעתא ליה ה) תמוהה ריבוע הוא ולא היקש ולא משאי הלחם נמר אלא כתמן דתודה נופיה כתיב עשרון לחלה דתביאו כתיב כשתי הלחם לא צריך לנופיה אלא לגרסת לחמי תודה לחמי תודה כתיב ולא מיקשא נמר. ויקשא היכי דמי כגון אי לא הוי כתיב בקרא דתביאו עשרון לחלה לחודיה דמשאי הלחם הכוון לחם לחודיה הוא דמשמע דבלחה מרובה שיהא בחלה עשרון אלא יו"ד דתהיינה דמכיון עשר חלות ויש לנמר מן המלה: **מתני' המילואים.** סכיו כימי משה: **היו נאפים כמלה כו'.** וכגמרא מפרש מגלן: **נזירות.** לחמי נזיר כתיב כמלה (המלות ותלות מלות שמן וגו') (מלות סולת חלות שמן וגו') ורקיקי מלכן): **שתי ידות.** שני מלכים של מלה שבתודה היו נמזרות כדמפרש חלות ורקיקין ואין בה רבוכה: **נמצא.** נזירות עשרת קבין שהרי כמלה שבתודה היו ע"ו קבין ועוד ליה עשרת קבין שתי ידות לע"ו: **שהן** שתי עשרונות ועודיים הוי שני עלים עשרון לכל מן ולא ועדויים הוי שני עלים עשרון דהכי אמרי' לעיל ו) נכי מלה שבתודה: **גמ' לא** מאי ניהו לאו היינו רבוכה. דמוסיף בו שמן כנגד חלות ורקיקין: **אנפא דמשחא.** עוגה של שמן קרום: **וכי מה למדנו לבניו.** לדורות מיום המשחו לאהרן: **אלא מקיש חינוכו.** להדיוט לדורות: **להמשחו.** כלומר לכהן גדול לאחריתן: **מה המשחו.** לאהרן קרבן חביתין בניו בשביל משיחת אביהן: **מקיש חינוכו** דכהן הדיוט להמשחו רב"נ להמשחו הוינו מלואין: ומה המשחו דבניו דבוכה. דכתי' בכהי"ג כמה מתנכין את הבני כיה"כ: **לעבודת קבין ירושלמיות.** דהייני שתי ידות: **ולרביעית שמן.** שבתודה דכתיב בה בת חלי לוג ואותו חלה אלו לרבוכה ואלו לחלות ורקיקין כדאמרי' לקמן בפרק שתי מדות [פט.]. אלמא כשתי ידות שבמלה של תודה דהייני חלות ורקיקין הן כוה כוה אלא כדיעות ובמזרות דהוי בה חלות ורקיקין ולא רבוכה הוי ליה נמי רביעית שמן דהייני שתי ידות כמלה של תודה: **מ"ל.** כמזר ד) וסל מצות: **לאפוקי רבוכה דלא נאמר בה מצות.** דהא כתוב כתיב ג) חלות מצות ורקיקי מצות ומולת מורבכת חלות בלולות בשמן ואילו מצות לא כתיבי בשמן דכתיב כתיב: **דבי ר' ישמעאל תנא של מצות כו'.** דכתיב כתיב:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com